

Секція 1

«Гуманітарні та фундаментальні дисципліни»

Гончарук Людмила Григорівна, *магістр 1 курсу,*
Ляхович Галина Іванівна, *к.н.д.у., доцент*
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

РОЛЬ «ЛІСАБОНСЬКОЇ СТРАТЕГІЇ» В РОЗВИТКУ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ

З початку ХХІ століття системи освіти більшості західноєвропейських країн розвиваються в руслі положень «Лісабонської стратегії», яка стала поворотним моментом у визначенні політики і практики функціонування Європейського союзу в цілому і формування стратегій розвитку освіти зокрема. «Лісабонська стратегія» розглядалася як широкомасштабна програма по зміцненню конкурентних позицій Європейського союзу в світі і мала стати найважливішим прискорювачем реформ в державах-членах ЄС. Стратегія включала в себе всі сфери діяльності ЄС, зокрема, і поліпшення якості та ефективності систем освіти з урахуванням нових завдань, що стоять перед «товариствами знань», і формування повноцінної особистості, здатної активно брати участь в суспільних процесах, адаптуватися до культурної, етнічної та мовної різноманітності, яке існує в складному соціально-політичному середовищі Європи.

Фінансова криза поставила перед Європою завдання підготовки нової стратегії соціально-економічного розвитку, яка більш адекватно відображала б рівень досягнутої стадії інтеграції і мінливу роль ЄС у світі. В даний час в основі соціально-економічного розвитку європейської співдружності лежить стратегія «Європа-2020», яка прийнята в 2010 році, і, фактично, розкриває європейську соціально-економічну концепцію ХХІ століття. Вона передбачає заходи щодо консолідації зусиль держав-членів ЄС з метою виходу з кризи і створення умов для сталого розвитку і всеосяжного зростання. Серед семи найважливіших напрямків діяльності, які є пріоритетними як для ЄС, так і для держав-членів, другу позицію займає пункт «Рух молоді», під яким розуміється: «посилення результативності освітніх систем і сприяння залученню молодих людей на ринок праці».

Перетворення в другій половині ХХ століття освіти в засіб боротьби країн і регіонів за лідерство, за конкурентну і економіку, яка розвивається, мали визначальний вплив на подальший розвиток європейських освітніх систем. Прийшло усвідомлення того, що при переході людства до інформаційної епохи і постіндустріального суспільства, специфіку глобального світу необхідним є об'єднання зусиль в сфері освіти. Однак європейські системи освіти, що сформувалися в різні історичні періоди під впливом різних системно-політичних, економічних і культурологічних чинників, а також на основі різноманітних педагогічних традицій, несумісні один з одним за багатьма параметрами: способами управління і фінансування освіти, рівнем освіти, тривалістю обов'язкового навчання, віком дітей, початком навчання в школі, змістом навчальних програм і багатьма іншими. Вони вступили в явне протиріччя з новою соціально-економічною та освітньою реальністю в сучасних європейських країнах.

Ухваленню «Лісабонської стратегії» передувала в 1990-і роки бурхлива перебудова в Європі систем освіти, яка була викликана технічним переозброєнням і політичними процесами провідних європейських держав. Під впливом імперативів

глобальної конкуренції, що має на увазі істотне скорочення присутності держави в сфері освіти, зокрема, і в області фінансування, введення ринкових принципів в освітню систему, децентралізацію управління, зв'язок з бізнесом і виробництвом, стимулювання конкуренції між освітніми закладами, освіта почала переходити на ринкові рейки і вимоги ринку все помітніше стали відігравати роль каталізатора трансформації традиційних систем освіти.

Посилилася увагу ділових кіл до освіти як засобу забезпечення безперервної підготовки «людського ресурсу» до рентабельного використання в умовах, які постійно змінюються. В життя активно почала впроваджуватися такі поняття, як «ринок освіти», «освітні послуги», «освітній бізнес» тощо. Для промислових корпорацій освіта та підготовка кадрів набули значення стратегічної інвестиції, життєво важливої для їх майбутнього процвітання. З позиції неолібералізму особливі вимоги були виставлені до орієнтованого на запити ринку змісту освіти, завдання якого – прищеплювати науковому і технічному персоналу інноваційні здібності, щоб забезпечити ефективність функціонування підприємства. Школі ставилося в обов'язок здійснювати постійне відслідковування змін, які відбуваються на ринку праці в постіндустріальний період, і озброювати майбутнього працівника широкою освітою, що включає знання з області промисловості, підприємництва, розв'язання кризових і конфліктних ситуацій, формувати мотивацію до оновлення знань на постійній основі і придбання трудових навичок.

Реформи систем освіти у європейських країнах стали важливим аспектом соціальної політики зарубіжних держав, що виявляється у формуванні єдиної європейської ідентичності, досягнення якої пов'язується з інтеграційними процесами в Європі.

Таким чином, «Лісабонська стратегія» надала освіті значення одного з основних стовпів розвитку ЄС, конкурентоспроможності та ефективності ринку праці, найважливішого засобу перетворення ЄС в провідну економіку світу, що базується на «інтелектуальних товариствах».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Черевичний Г. С. *Європейський досвід інтернаціоналізації вищої освіти / Г.С Черевичний // Інноваційна політика та законодавство в Європейському Союзі та Україні: формування, досвід, напрямки наближення : матеріали міжнародного симпозиуму (Київ, 2–3 червня 2011 р.). – К., 2011. – С. 269–271.*

Маланій Олег Васильович, *магістр 1 курсу,*
Король Володимир Степанович, *к.е.н., доцент*
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту,

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ У СФЕРІ ДЕРЖАВНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Корупція в системі державних закупівель призводить до колосальних втрат та збитків для будь - якої країни. По-перше, це фінансові втрати як наслідки укладання угод на не вигідних для держави та суспільства умовах. В основі таких угод є штучне завищення закупівельних цін на товари, роботи та послуги порівняно з їх поточним ринковим рівнем. Причинами завищення поставальником цін під час укладання таких угод можуть бути понесення ним додаткових витрат, пов'язаних з участю у тендері, або система так званих «відкатів» (грошова сума, котра, як правило, обчислюється у